

Шевченко

Євген Плужник

Коли надійдуть втома і зневір'я,
В його портрет вдивляюся тоді, –
І знову в серці відчуваю мир я
І тихий голос радісних надій.

Такий спокійний дивиться він з рами.
О, це за всіх замислене чоло,
Що, наче символ, стало над часами –
Того, що в нас нове перемогло!

І крізь обличчя, кожній хаті рідне,
Немов виразно бачу я в імлі:
Вже близько час – за нього ж день розквітне –
І на його оновленій землі!

Тоді я знов часам назустріч – згоден,
Бо чую я часів жаданих крок!
– Щасливий нарід, що його віродин
Був на землі воістину пророк!